

Книгата на Даниил — сто и осемдесет"}

*Пророческото пресичане на Рим, Макавеите и съвременността:
изследване върху виденията на Даниил*

Jeff Pippenger

2024-04-10

Урия Смит пише: „Рим се свързва чрез съюз с Божия народ, юдеите, през 162 г. пр. Хр.“ Повечето съвременни историци посочват датата като 161 г. пр. Хр., а Смит на два пъти споменава 161 г. пр. Хр. в същата книга. Моето предположение е, че това позоваване на 162 г. пр. Хр. е печатна грешка.

„Чрез стихове 23 и 24 ние се довеждаме до времето отсам съюза между юдеите и римляните, 161 г. пр. Хр., когато Рим бе придобил всеобщо владичество.“ — Uriah Smith, *Daniel and the Revelation*, 273.

Единадесетият и дванадесетият стих посочват победата и последиците от битката при Рафия, състояла се през 217 г. пр. Хр., между Селевкидската империя, водена от Антиох III Велики, и Птолемеевото царство Египет, водено от цар Птолемей IV Филопатор.

Битката при Паний, която се състоя седемнадесет години по-късно, през 200 г. пр. Хр., отново беше между Селевкидското царство и Птолемеевото царство.

Макавейското въстание започва през 167 г. пр. Хр. и представлява юдейския бунт срещу опитите на Селевкидската империя да потисне юдейските религиозни практики и да наложи гръцката култура.

Повторното освещаване на Втория храм в Йерусалим, което бележи историческото събитие, чествано по време на Ханука, се е случило през 164 г. пр. Хр., три години преди „съюза“ от двадесет и трети стих. Това събитие последвало успешния военен поход на Макавеите срещу силите на Селевкидската империя, водени от печално известния Антиох IV Епифан, който бил осквернил Храма и забранил юдейските религиозни практики. Антиох IV Епифан умрял скоро след победата, възпоменавана от Ханука, и това бележи упадък на сирийската мощ от този момент нататък в историята.

През 200 г. пр.Хр. (което беше и времето на битката при Панион) Рим за пръв път се намеси в пророческата история на единадесета глава на Даниил. Там се намира символът, който установява видението. Неговото целенасочено влияние в тази история определя делото на Езавел — символ на църква, която дърпа конците зад кулисите. Езавел беше у дома в Самария, когато нейният съпруг Ахав гледаше как пророците ѝ биват избити от Илия. Иродиада не беше на рождения ден на Ирод, където дъщеря ѝ Саломе съблазни Ирод. В историята на Съединените щати папството, представено чрез тирската блудница, е забравено до края на символичните седемдесет години. Тогава тя започва да пее своите песни на измама на земните царе. Годината 200 пр.Хр. е прообраз на времето, когато тя

започва открито да пее на царете в последните дни, тъкмо преди скоро предстоящия неделен закон, както е представен в шестнадесети стих.

Преди „съюза“ на юдеите през 161 пр. Хр. до 158 пр. Хр. Макавеите отново посветиха храма, както се възпоменава чрез Ханука през 164 пр. Хр. После, три години по-късно, все още в продължаваща борба със сирийците, макевейските юдеи потърсиха подкрепа от Рим. „Съюзът“ с Рим, който тогава бе сключен, се превръща в пророчески изпит за Божиите последновременни изследователи на пророчествата.

История определя 161 г. пр. Хр. като момента, когато се е състоял „съюзът“, но пионерите определят тази история като 158 г. пр. Хр. Дали Милър е бил прав, или съвременните историци са прави? Милър прибавил шестстотин шестдесет и шест години (666) към 158 г. пр. Хр. и достигнал до 508 година, когато „ежедневната“ била отнета. Колкото и да търсите, ще бъде извънредно трудно, ако не и действително невъзможно, да се намери историческа подкрепа за 158 г. пр. Хр. като годината на съюза между юдеите и римляните.

Шестнадесети стих е законът за неделята, но преди тази история Рим навлиза в историята, за да установи видението през 200 г. пр. Хр. Макевейското въстание започна в Модин през 167 г. пр. Хр., а впоследствие те отново осветиха храма през 164 г. пр. Хр. След това, от 161 г. пр. Хр. до 158 г. пр. Хр., юдеите влизат в съюз с римската власт. Периодът от 161 г. пр. Хр. до 158 г. пр. Хр. представлява време, което бе необходимо, за да се установи „съюзът“. Това разбиране отъждествява „съюза“ в съгласие както със свидетелството на историците, така и с картата, която бе направлявана от ръката на Господа и не бива да бъде изменяна.

Историците ни осведомяват, че процесът на договаряне на съюзни договори между древни държави като Юдея и Рим през II в. пр. Хр. е вариал в зависимост от конкретните обстоятелства, дипломатическите протоколи и съотношението на силите. Обикновено процесът е започвал с това едната страна да изрази интерес към сключването на договор или съюз с другата. В случая на Юдея и Рим Юдея е установила контакт с Рим, за да предложи официален съюз.

За предаването на предложението и за започването на преговорите биха били използвани дипломатически канали. Това неизбежно е трябвало да включва изпращането на посланици или пратеници в Рим, за да се срещнат с неговите водачи или представители. След като преговорите започнали, двете страни щели да обсъдят условията на предложения договор. Това би могло да включва поредица от срещи, размяна на дипломатически послания и, евентуално, участието на посредници или медиатори за улесняване на обсъжданията. По време на преговорите всяка страна щяла да разгледа условията, предложени от другата, и би могла да отправи насрещни предложения или да поиска изменения в определени условия. Този процес би могъл да включва внимателно обсъждане, съвещаване със съветници и преценка на възможните ползи и недостатъци на предложения договор.

Ако и двете страни постигнеха съгласие относно условията на договора, щеше да бъде изготвена официална документация, в която да бъдат изложени условията и постановленията, приети от двете страни. След това договорът би трябвало да бъде

ратифициран от съответните власти на всяка държава. В случая с Рим това би могло да включва одобрение от Сената или от други управителни органи. По същия начин в Юда договорът вероятно би изисквал одобрение от неговото ръководство или управителен съвет. След ратифицирането договорът би бил приведен в действие и от двете страни би се очаквало да се придържат към неговите условия. Това би могло да включва различни форми на сътрудничество, споразумения за взаимна отбрана, търговски отношения или други форми на дипломатическо взаимодействие, изложени в договора.

През II в. пр. Хр. пътуването от Юдея (разположена в източносредиземноморския регион) до Рим (разположен в централна Италия) би било трудно и отнемащо много време начинание, особено като се имат предвид ограниченията на древните транспортни средства. Разстоянието между Юдея и Рим е приблизително 1 500 до 2 000 километра (930 до 1 240 мили) в зависимост от избрания маршрут. В древността морското пътуване често е било по-бързо и по-ефективно от сухопътното, но е зависело от преобладаващите ветрове. Пътуването с кораб от пристанище в Юдея до пристанище в Италия (като Остия, пристанището на Рим) е можело да отнеме няколко седмици в зависимост от фактори като състоянието на ветровете, морските течения и вида на използвания плавателен съд.

Сухопътното пътуване от Юдея до Рим би било по-бавно и по-трудно. Пътниците биха трябвало да си проправят път през разнообразни местности, включително планини, долини и реки, и да се справят с препятствия като разбойници и враждебни земи. Смята се, че пътуването пеш или с конска каруца би могло да отнеме няколко месеца. Времето за пътуване би се влияело също и от фактори като състоянието на пътищата, наличието на места за подслон и почивка, както и от необходимостта по пътя да се спира за отдих и снабдяване.

Когато юдеите макевеи потърсиха съюз с Рим, би трябвало да изпратят посланици в Рим. След като тези посланици бъдат приети от римските власти, би последвал период на преговори. Според историческата теория, тъй като не е налице точен запис, след като договорът бъде официално сключен, той би трябвало да бъде отнесен обратно в Юдея за потвърждение, а след това вероятно би трябвало да бъде върнат в Рим, за да се потвърди приемането му от юдеите. Почти невъзможно е да се повярва, че процесът на сключване на съюз в онзи период от време би могъл да бъде осъществен в рамките на една година, така че разбирането, че „съюзът“ представлява процес от 161 г. пр. Хр. до 158 г. пр. Хр., се съгласува с други пророчески линии, които посочват историята, водеща до неделния закон от шестнадесети стих.

Един „съюз“, за който всички историци са съгласни, че е бил инициран от Макавейските юдеи, започнал в Юдея през 161 г. пр. Хр. Целта била юдеите да получат подкрепа срещу сирийците, с които се борели, откакто въстанието им започнало през 167 г. пр. Хр. Въстанието било предизвикано от усилията на Мататия, юдейски свещеник, и неговите петима синове, особено Юда Макавей, да се противопоставят на политиката на елинизация, наложена от селевкидския владетел Антиох IV Епифан. Тази политика включвала опити да бъдат потиснати юдейските религиозни практики и да бъде наложено възприемането на

гръцки обичаи и вярвания.

Катализаторът на въстанието беше един случай в село Модеин, където Мататия отказа да се подчини на указ да принесе жертва на гръцко божество. „Модеин“ произлиза от еврейската дума „модиа“, която означава „да обявя“ или „да протестирам“. В своя протест Мататия уби един отстъпник юдеин, който се канеше да извърши жертвоприношението, а той и синовете му избягаха в хълмовете, като така поставиха началото на партизанска война срещу селевкидските сили. Макавейското въстание продължи няколко години, през които макавеите водиха множество битки срещу селевкидите и техните съюзници. Въпреки че бяха многократно превъзхождани по численост и въоръжение, макавеите постигнаха няколко значителни победи.

Селевкидската империя се стремеше да наложи гръцката религия върху юдеите, а гърците представляват глобалистите на последните дни. Тяхната религия се изразява в уокизма, който понастоящем се налага върху Съединените щати и света от глобалистките сили на банковата система, основните медии, образователните центрове и разрушаването на националните различия чрез принудителната имиграция на незаконни чужденци. Когато Антиох Епифан налагаше гръцката религия върху юдеите, имаше юдеи, които съдействаха на неговите усилия. Макавеите представляват една категория отстъпили юдеи, които се противопоставяха на гръцката религия, но имаше и друга категория отстъпили юдеи, които подкрепяха делото по налагането на гръцката религия.

Шестнадесети стих е скоро идващият неделен закон и тройният съюз на змея, звяра и лъжепророка. Тази история е предшествана от стихове тринадесети до петнадесети, където трите битки от стих четиридесети се случват от стих десети (1989), стихове единадесети и дванадесети (украинската война) и битката при Паниум. Битката при Паниум представлява битка, в която двурогийт земен звяр надделява над религиозните и политическите философии на глобалиста.

В тази битка последният президент на Съединените щати трябва да се справи с последиците от победата на Путин и последвалия крах, представени в стихове единадесети и дванадесети. Той ще сключи съюз с НАТО, или с Организацията на обединените нации, за да уреди последиците от разпадането на Русия, и в рамките на историята на този съюз ще въввлече Организацията на обединените нации в битката при Паниум. Третата битка от стих четиридесети ще бъде като първата битка от стих четиридесети. Както Съветският съюз се срина под икономическата и военната мощ на Съединените щати, така и глобалистите от Организацията на обединените нации ще бъдат принудени да повторят „перестройка“ — ключовия компонент в усилията на Горбачов да реформира Съветския съюз, макар че в крайна сметка те допринесоха за разплитането на съветската система и за окончателното разпускане на Съветския съюз.

Третата битка е илюстрирана чрез първата битка, и посредством икономически и военен натиск Тръмп, представен чрез Рейгън, ще принуди Организацията на обединените нации към „перестройка“, което означава преструктуриране или реформация. Преструктурирането

ще постави Съединените щати начело на системата на десетте царе, която е Организацията на обединените нации. В тази битка папството след това ще се въведе в историята, заявявайки, че е защитник на системата, която Тръмп тогава завладява.

В същата история Тръмп ще се изправи пред вътрешна гражданска война, с която ще бъде принуден да се заеме, точно както Авраам Линкълн бе принуден да се заеме. Гражданската война ще бъде между две противоположни отстъпнически фракции в рамките на Съединените щати. Едната група е представена от онези, които са приели религията и философията на уокизма и които са прогресивните глобалисти и в двете политически партии. Другата група (MAGA-измът) изповядва, че е истински протестантска, макар че е изгубила това звание през 1844 г.

Фракцията на президента е представена от MAGA-изма и се основава на заблудената претенция, че отстоява истинския протестантизъм и Конституцията. Претенцията на woke-изма е религията на Майката Земя, Ню Ейдж и вярата, че Конституцията се прилага според съществуващите обстоятелства на обществените норми, а не според архаичните идеи на бащите-основатели.

Мататия (Тръмп) ще сложи край на опитите на глобалистко-прогресивните демократи в рамките на Съединените щати, както е представено чрез въстанието, започнало в Модин през 167 г. пр. Хр. След това Тръмп ще повтори историята от 164 г. пр. Хр., когато Макавеите повторно посветиха храма, както се възпоменава чрез честването на Ханука. Тогава, в периода, представен от 161 г. пр. Хр. до 158 г. пр. Хр., Тръмп ще започне последния тласък за издигането на образа на папството — образ, който обозначава незаконна връзка между религиозната власт и политическата власт. През 158 г. пр. Хр. съюзът ще бъде осъществен, когато скоро предстоящият неделен закон от стих шестнадесети бъде наложен.

Даниил 11 първо посочва как Рим политически поема властта, а след това Даниил повтаря и разгръща същата история с една линия, посочваща как Рим се отнася към Божия народ в рамките на същата тази история. От стих шестнадесети до стих деветнадесети са представени трите препятствия пред езическия Рим да поеме контрол над света. В стих шестнадесети Сирия бе завладяна от езическия Рим през 65 г. пр. Хр., а след това Юдея бе завладяна от Помпей през 63 г. пр. Хр. Стих шестнадесети посочва кога Рим трябваше да застане в славната земя, и с това предобразява неделния закон от стих четиридесет и първи на същата глава.

Важно е да се отбележи, че историята на завладяването се е случила през 63 г. пр. Хр. [паралел на 1863], наред гражданска война, протичаща в самия Йерусалим. Урия Смит заявява: „При завръщането на Помпей от похода му против Митридат, царя на Понт, двама съперници, Хиркан и Аристокъл, се бореха за короната на Юдея.“

Имената „Хиркан“ и „Аристокъл“ са и двете от гръцки произход и имат историческо значение, особено в контекста на еврейската история през елинистическия период и династията на Хасмонеите. „Хиркан“ произлиза от гръцката дума „Hurkanos“, която

вероятно води началото си от думата „hurkan“, означаваща „вълк“ на персийски език. Хиркан е име, носено от няколко хасмонеЙски владетели. „Аристобул“ означава „най-добър съветник“ или „най-добър наставник“. Аристобул е друго име, носено от няколко хасмонеЙски владетели. И „Хиркан“, и „Аристобул“ са имена, свързани със значими личности в еврейската история през хасмонеЙския период. Те бяха владетели, които изиграха важна роля в управлението и разширяването на ХасмонеЙското царство в Юдея. Пророческите потомци и представители на ХасмонеЙското царство по времето на Христос бяха фарисеите.

Когато Помпей завладя Йерусалим, две политически партии и двете водеха произхода си назад до времето на въстанието, представено от Модин през 167 г. пр. Хр. Щом Помпей бе въввлечен в бунта, той реши да превземе Йерусалим, а политическата партия на Аристобул реши да му се съпротивлява, но партията на Хиркан реши да отвори портите на Помпей. Тогава Помпей предприе своята атака срещу Йерусалим и три месеца по-късно Йерусалим завинаги се оказа под юрисдикцията на Рим.

Към деветнадесети стих Египет, третото и последно препятствие, бе завладян от Рим. След това, в двадесети стих, е посочено раждането на Христос, когато Даниил започва да излага как Рим щеше да се отнася към Божия народ в тази история. В двадесет и първи и двадесет и втори стих Христос е разпнат. В двадесет и трети стих е посочен съюзът, започнал в периода 161 пр. Хр. до 158 пр. Хр., непосредствено след стиховете, които описват кръста, където отстъпническите юдеи заявиха, че „нямаме цар, освен Кесаря“. Линията на отстъпническите юдеи, представена от Макавеите, които се бяха противопоставили на проникването на гръцката религиозна философия и, правейки това, бяха встъпили в нечестиво взаимоотношение с Рим, следва стиха, посочващ историята на кръста, където плодът на тяхното нечестиво взаимоотношение бе напълно проявен.

Шехината никога не се завърна в храма, който бе издигнат след седемдесетте години на плена. Последното пророческо свидетелство, възвестено чрез Малахия, бе дадено около средата на петия век пр. Хр. В продължение на стотици години преди макавеите да се надигнат срещу глобалисткото гръцко влияние, нямаше нито видимо Божие присъствие, нито каквото и да било пророческо свидетелство. В началото на своето въстание те извършиха тъкмо онзи бунт, който и Птолемей, и цар Озия бяха предприели, когато и двамата царе се стремяха да изпълнят ролята на свещеник и да принесат принос в храма.

Йонатан Апфус (известен също като Йонатан Макавей) беше един от синовете на Мататия, който постави началото на Макавейското въстание, и той изигра значителна роля в ръководенето на юдейското въстание срещу Селевкидската империя. След смъртта на брат си Юда Макавей в битка Йонатан пое ръководството на макавейските сили. Освен военното и политическото си водачество, Йонатан пое и ролята на първосвещеник, като служеше като духовен водач на юдейския народ. Двойната роля на Йонатан едновременно като водач и първосвещеник отбеляза значително развитие в юдейската история, тъй като съсредоточи както политическата, така и религиозната власт в рамките на ХасмонеЙската династия. Неговото водачество спомогна за укрепването на юдейската автономия и за установяването

на Хасмонеиското управление в Юдея.

Тъкмо онзи грях, който Птолемей се опита да извърши след победата при Рафия, бе осъществен още в самото начало на въстанието на Макавеите. Това бе същият грях, на който свещениците се противопоставиха по времето на цар Озия; но заявената защита от страна на Макавеите на службите в Божия храм представляваше заблудена и бунтовна проява на съчетаването между църква и държава и като такава олицетворява бунта на отстъпилото протестантство, което сега се сплотява в подкрепа на Тръмп срещу настъплението на глобалисткия „уокизм“ на Байдън.

Библията учи, че ще ги познаете по плодовете им, а фарисеите по времето на Христос бяха последните останки от хасмонеиската династия, започнала с Мататия. Мататия, и бунтът, който той започна, дадоха плодовете на фарисейството, както и отстъпилите протестанти, които подкрепят концепцията „Да направим Америка отново велика“. Америка беше велика, когато Конституцията се разбираше така, че да държи църквата и държавата разделени една от друга, но при фалшивото чудо, представено от победата, която се възпоменава с празника Ханука, движението за законодателство в полза на неделята ще излезе открито наяве.

Ще продължим това изследване в следващата статия.

„Досега онези, които са представяли истините на вестта на третия ангел, често са били смятани за обикновени паникьори. Техните предсказания, че религиозната нетърпимост ще вземе надмощие в Съединените щати, че църквата и държавата ще се обединят, за да преследват онези, които пазят Божиите заповеди, са били обявявани за лишени от основание и нелепи. С увереност се е заявявало, че тази страна никога не би могла да стане нещо различно от онова, което е била — защитница на религиозната свобода. Но когато въпросът за налагането на неделното съблюдаване широко се разисква, се вижда, че събитието, в което толкова дълго са се съмнявали и на което не са вярвали, приближава, и третата вест ще произведе въздействие, каквото по-рано не е могла да има.“

„Във всяко поколение Бог е изпращал Своите слуги да изобличават греха както в света, така и в църквата. Но хората желаят да им се говорят приятни неща и чистата, неприукрасена истина не е приемлива за тях. Мнозина реформатори, когато са пристъпвали към своето дело, са решавали да проявяват голяма предпазливост, когато нападат греховете на църквата и на народа. Те са се надявали чрез примера на един чист християнски живот да върнат хората към ученията на Библията. Но Божият Дух е слизал върху тях, както е слизъл върху Илия, подтиквайки го да изобличи греховете на един нечестив цар и на един отстъпил народ; те не са могли да се въздържат да проповядват ясните изявления на Библията — учения, които са се колебаели да представят. Те са били подбуждани ревностно да възвестяват истината и опасността, която е заплашвала душите. Думите, които Господ им е давал, те са изговаряли, без да се боят от последствията, и народът е бил принуден да чуе предупреждението.“

„Така ще бъде прогласена вестта на третия ангел. Когато настъпи времето тя да бъде предадена с най-голяма сила, Господ ще действа чрез смирени оръдия, като насочва умовете на онези, които се посвещават на Неговото служение. Работниците ще бъдат подготвени по-скоро чрез помазанието на Неговия Дух, отколкото чрез обучението на книжовни институции. Хора на вяра и молитва ще бъдат подбуждани да излязат със свята ревност, като възвестяват думите, които Бог им дава. Греховете на Вавилон ще бъдат разкрити. Страшните последици от налагането на църковните постановления чрез гражданска власт, нахлуванията на спиритизма, прикритият, но бърз напредък на папската власт — всичко това ще бъде разобличено. Чрез тези тържествени предупреждения народът ще бъде разтърсен. Хиляди по хиляди ще слушат — хора, които никога не са чували думи като тези. С изумление те ще чуят свидетелството, че Вавилон е църквата, паднала поради своите заблуди и грехове, поради отхвърлянето на истината, изпратена ѝ от небето. Когато хората отидат при предишните си учители с горещия въпрос: Така ли е това? служителите ще представят басни, ще пророкуват угодни неща, за да успокоят страховете им и да притъпят пробудената съвест. Но понеже мнозина отказват да се задоволят само с човешкия авторитет и изискват ясно „Така казва Господ“, популярното духовенство, подобно на фарисеите от древността, изпълнено с гняв, задето авторитетът му е поставен под въпрос, щеzakлейми вестта като сатанинска и ще подбуди обичащите греха множества да хулят и преследват онези, които я прогласяват.“

„Когато спорът се разпространява в нови области и умовете на хората биват насочвани към потъпкания Божи закон, Сатана се раздвижва. Силата, съпровождаща вестта, само ще вбеси онези, които ѝ се противопоставят. Духовенството ще положи почти свръхчовешки усилия, за да скрие светлината, за да не би тя да озари техните стада. С всички средства, с които разполагат, те ще се стремят да потиснат обсъждането на тези жизненоважни въпроси. Църквата прибегва до силната ръка на гражданската власт и в това дело паписти и протестанти се обединяват. Когато движението за налагане на неделното съблюдаване стане по-дръзко и по-решително, законът ще бъде призован срещу пазителите на заповедите. Те ще бъдат заплашвани с глоби и затвор, а на някои ще бъдат предлагани влиятелни положения и други награди и предимства като подбуди да се откажат от вярата си. Но техният непоколебим отговор е: „Покажете ни от Божието слово нашата заблуда“ — същият призив, който Лутер отправи при подобни обстоятелства. Онези, които биват изправяни пред съдилищата, дават силна защита на истината, а някои от онези, които ги слушат, биват подтикнати да заемат своята позиция, за да пазят всички Божии заповеди. Така светлината ще бъде донесена пред хиляди, които иначе не биха узнали нищо за тези истини.“ Великата борба, 605, 606.